

Лінгвістична казка „Спрощення в групах приголосних”

На засіданні **Великої Ради країни Орфографії** обговорювалось одне питання: Як бути з тими словами, при зміні чи творенні яких виникає важкий для вимови збіг кількох приголосних? Представник фракції **СТН** запропонував випускати середній звук [т] у вимові і не позначати його буквою т на письмі.

- Хоч моє прізвище **РАДІСНИЙ** і пов'язане з *радістю*, - сказав він, - я не заперечую проти його спрощення.

Його активно підтримав представник фракції **СТЛ** пан **ЩАСЛИВИЙ**:

- Я гадаю, що й без [т] наша фракція збереже своє *щастя*.

Керівники фракції **ЖДН** та **ЗДН ВІЇЗНИЙ і ТИЖНЕВИЙ** гаряче схвалили виступи попередніх ораторів і з радістю відмовились від набридливого їм звука [д] та необхідності передавати його на письмі буквою д.

Спікер парламенту полегшено зітхнув: тепер можна зачитати заготовлену заздалегідь резолюцію про спрощення в групах приголосних.

Раптом до мікрофона побіг керівник фракції Запозичених пан **КОНТРАСТНИЙ**:

- Дайте й мені слово, - закричав він з французьким акцентом.

- Прийняття такого рішення – грубе порушення прав людини. Ми, запозичені, не хочемо втрачати зв'язку зі своїми предками і вимагаємо такого написання, яке б свідчило про наше походження. Я **КОНТРАСТНИЙ**, бо контраст, пан **БАЛАСТНИЙ**, бо баласт, пан **КОМПОСТНИЙ**, бо компост, пан **ФОРПОСТНИЙ**, бо форпост, пан **СТУДЕНТСЬКИЙ**, бо студент, **ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ** – президент, пан **ГІГАНТСЬКИЙ**, бо гігант, **ЛЕЙТЕНАНТСЬКИЙ** – лейтенант.

Не встиг **голова Великої Ради** заперечити промовцеві, як з місця зірвався пан **ПЕСТЛИВИЙ**.

- Хоч я і не іноземець, - схвилювано вигукнув він, але теж не хочу спрощуватись. Люди подумают, що мої предки було псами, коли написати **ПЕСЛИВИЙ**, а насправді вони були дуже ласкавими, усіх пестили.

- А я, - продовжував пан **КІСТЛЯВИЙ**, - не зможу пишатися своєю худорлявістю та вишуканістю, коли люди забудуть про благородні кості моїх предків. Та й пани **ШІСТНАДЦЯТЬ, ХВОРОСТНЯК, ЗАП'ЯСТНИЙ, ХВАСТНУТИ, ХВАСТЛИВИЙ** не бажають спрощуватись, бо, на відміну від більшості членів фракції, не соромляться своїх простих, але чесних предків.

Рішення Великої Ради було однозначним: усім спрощуватися, тільки представникам двох останніх фракцій дозволити жити неспрощеними.

